

20 Αυγούστου 2014

«Πλούσιος εν ελέει»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:[flickr.com](#)

Marie King •

Loughrigg Tarn, Lake District, England

(Εφεσ. 2,4-10)

Ο Θεός είναι πλούσιος, ή μάλλον πάμπλουτος.

α΄) Είναι πλούσιος υλικά. Η γη ολόκληρη με όλα τα αγαθά της, τα χρυσάφια και τα

ασήμια της, τα πολύτιμα μέταλλα και τους πολύτιμους λίθους της· ο ουρανός, το σύμπαν μ' όλα τ' άστρα του είναι περιουσία του Θεού. Ποιός πλούσιος είχε ποτέ τόση περιουσία και τόσα αγαθά; Κανείς.

β') Είναι πλούσιος σε δύναμη.

Έχει τόση δύναμη που μ' ένα του βλέμμα κάνει τη γη να τρέμει. Μ' ένα του άγγιγμα ενεργοποιεί τα ηφαίστεια και εκτοξεύουν λάβα και καπνό. Όπως λέγει ο 103^{ος} ψαλμός, που διαβάζουμε στον εσπερινό, είναι «ο επιβλέπων επί την γην και ποιών αυτήν τρέμειν, ο απτόμενος των ορέων και καπνίζονται» (στιχ. 32).

Αυτά που μας λέγει η Γραφή μας τα αποδεικνύει και η σύγχρονη έρευνα. Μας λένε οι ειδικοί ότι ένα γραμμάριο ουρανού παράγει ενέργεια όση και 20.000 τόνων πετρελαίου. Ο Θεός που έβαλε τέτοιες τεράστιες δυνάμεις μέσα στη φύση, πόση δύναμη έχει ο ίδιος!

γ') Είναι πλούσιος σε λάμψη.

Τόσο λαμπρός, που ο Ησαΐας (6^ο κεφ.) είδε τα σεραφείμ να μη μπορούν ν' αντέξουν τη θεία δόξα και λάμψη και να σκεπάζουν με τις φτερούγες τους τα πρόσωπά τους.

Ο άγιος Χρυσόστομος, αντιμετωπίζοντας κάποιους αιρετικούς, που ισχυριζόταν ότι ο άνθρωπος μπορεί να δει την ουσία του Θεού, λέγει· «δεν βλέπετε βρε ανόητοι ότι ούτε οι άγγελοι δεν μπορούν να δουν την ουσία του Θεού και ισχυρίζεστε ότι μπορούμε να τη δούμε εμείς»;

Ακόμη και τις ενέργειες του Θεού, που είναι προσιτές στον άνθρωπο, τις βλέπουμε στον ελάχιστο βαθμό που μπορούμε. Δεν είναι προσιτές πέρα για πέρα. Εάν ανάψουμε ένα προβολέα που έχει δύναμη 30.000 watt ή 100.000 watt θα δούμε ή θα τυφλωθούμε;

δ') Είναι πλούσιος σε σοφία.

Κάπως μπορεί να κατανοήσει κανείς τη σοφία του μελετώντας τη δημιουργία.

Ένα όργανο του σώματος, ένα φύλλο, ένα άνθος, ένα κύτταρο θαμπώνουν τους επιστήμονες με τα μυστικά που κρύβουν.

Κι αν φύγουμε από τα μικρά σε μέγεθος και όγκο θαυμαστά της δημιουργίας και πάμε στα μεγάλα που υπάρχουν σ' ολόκληρο το σύμπαν, τότε θα αναφωνήσουμε μαζί με τον Δαβίδ· «Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε· πάντα εν σοφία εποίησας» (Ψαλ. 103,24).

Αλλά, αν ο Θεός είναι πλούσιος σε όλα αυτά που προαναφέραμε, εκεί που ο πλούτος του είναι αμύθητος, απεριγράπτος και αφάνταστος είναι στο έλεος του, στην αγάπη του. Ο Θεός διακηρύττει ο απόστολος Παύλος «πλούσιος ων δι' ημάς επτώχευσε, ίνα υμείς τη εκείνου πτωχεία πλουτίσητε» (Β΄ Κορ. 8,9). Και το έκανε αυτό, διότι συν τοις άλλοις είναι «πλούσιος εν ελέει» (Εφεσ. 2,4)· πλούσιος σε αγάπη, σε μακροθυμία, σε ανοχή, σε υπομονή, σε εγκαρτέρηση. Έχει την αγάπη που «ου ζητεί τα εαυτής» (Α΄ Κορ. 13,4).

Γι' αυτό «εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεώ, αλλ' εαυτόν εκένωσεν μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιώματι ανθρώπων γενόμενος, και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού» (Φιλιπ. 2,6-7). Δηλαδή «αν και ήταν στη μορφή Θεού, δεν θεώρησε ευκαιρία για απόλαυση, το ότι ήταν ίσος με το Θεό, αλλά εξουθένωσε τον εαυτό του με το να λάβει τη μορφή δούλου και με το να έλθει στη μορφή των ανθρώπων. Και ταπείνωσε τον εαυτό του τόσο, ώστε να γίνει υπάκουος μέχρι θανάτου, μάλιστα θανάτου σταυρικού».

Οι λέξεις «πτωχεία» και «κένωση» είναι δύο λέξεις κλειδιά για να κατανοήσουμε το μυστήριο της θείας ενσαρκώσεως. Για να αξιολογήσουμε την προσφορά του Θεού και την άνευ προηγουμένου αγάπη του. «Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον» (Ιω. 3,16).

«Οικτίρμων» λοιπόν «και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος· ουκ εις τέλος οργισθήσεται ουδέ εις τον αιώνα μηνυεί· ου κατά τας ανομίας ημών εποίησε ημίν, ουδέ κατά τας αμαρτίας ημών ανταπέδωκεν ημίν» (Ψαλ. 102, 8-9).

Είναι «ο τους δικαίους αγαπών και τους αμαρτωλούς ελεών». Είναι αυτός που «τον ήλιον αυτού ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. 4,45). Είναι αυτός, που από τον δίκαιο ζητά τόκους και στον αμαρτωλό χαρίζει και το κεφάλαιο, όπως λέγει ο άγιος Χρυσόστομος, ερμηνεύοντας την παραβολή των ταλάντων σε σχέση με την παραβολή του δούλου που όφειλε μύρια τάλαντα. Είναι αυτός που στον άφρονα και σκληρόκαρδο πλούσιο πολλαπλασιάζει τα γεννήματα, ώστε να μη χωρούν στις αποθήκες του, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί κατά κάποιο τρόπο να τα εκχωρήσει στους ενδεείς αδελφούς του.

Είναι αυτός που αγκαλιάζει τον επιστρέφοντα άσωτο υιό, χωρίς καν να τον επιπλήξει ή να τον γκρινιάσει για τα όσα έκανε και που τον αποκαθιστά στο πρώτο του αξίωμα και στην πρώτη του θέση. Είναι αυτός που και στον πρεσβύτερο υιό, που δυστροπεί και γκρινιάζει για την υποδοχή του αδελφού του, φέρεται πατρικά και χαϊδευτικά και συμβουλεύει τα πρέποντα με αγάπη και ηρεμία.

Είναι αυτός που ενώ τον ανέβασαν στο σταυρό και τον περιέπαιζαν οι Εβραίοι «ο καταλύων τον ναόν και εν τρισίν ημέραις οικοδομών! σώσον σεαυτόν· **ει υιός ει του Θεού, κατάβηθι από του σταυρού**», οι δε αρχιερείς, γραμματείς, πρεσβύτεροι και Φαρισαίοι έλεγαν· «άλλους έσωσεν, εαυτόν ου δύναται σώσαι· **ει βασιλεύς Ισραήλ έστι, καταβάτω νυν από του σταυρού και πιστεύσωμεν επ' αυτό**» (Ματθ. 27, 40-42), εκείνος δεν έκανε τίποτα. Αυτός, που μπορούσε κουνώντας το νυχάκι του να καταστρέψει ολόκληρο τον κόσμο, δεχόταν όλο αυτόν τον εξευτελισμό και τον διασυρμό, μαζί με τον ανυπόφορο πόνο, εντελώς αδιαμαρτύρητα και χωρίς να κάνει καμμία χρήση του μεγαλείου του και της δυνάμεώς του. Μόνο είπε· «Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λκ. 23,34). Η κραυγή αυτή, κατά τους Πατέρες, έσχισε την πέτρινη καρδιά του ληστού και τον οδήγησε στη μετάνοια και στην ομολογία της θεότητός του. Εμείς «οι περιλειπόμενοι» (Α΄Θεσ. 3,15) πως θα αντιδράσουμε σε αυτήν την απερίγραπτη αγάπη του Θεού;

ΑΡΧΙΜ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ

Πηγή: pmeletios.com